

Въпросът за Божия гняв обхваща много от нас, когато четем Стария Завет. Има много препратки към Божия гняв и яростта Му, но какво представляват тези неща? За да отговорим на този въпрос, ще бъде просветляващо, ако разгледаме някои примери в Библията. Първото споменаване на Божия гняв е, когато Той поръчал на Моисей да изведе израилтяните от египетско робство. Какви са обстоятелствата, които принудили Бог да прояви гнева Си по онова време?

А Мойсей каза на ГОСПОДА: Моля ти се, Господи, аз не съм красноречив, нито от вчера, нито от завчера, нито откакто си започнал да говориш на слугата си, а трудно говоря и езикът ми е тежък. Но ГОСПОД му каза: Кой е направил на човека уста? Или кой прави човека ням или глух, или зрящ, или спящ? Не Аз ли, ГОСПОД? Сега иди, и Аз ще бъда с устата ти, и ще те науча какво да говориш. Тогава Мойсей каза: Моля ти се, Господи, изпрати чрез когото искаш да изпратиш! (Изм. 4:10–13)

Моисей се страхувал да отиде сам пред фараона и поискал говорител. Как отговорил Бог?

Тогава гневът на ГОСПОДА пламна против Мойсей и каза: Левитът Аарон не ти ли е брат? Зная, че той може да говори. А и ето, той излиза да те посрещне и когато те види, ще се зарадва в сърцето си. (Изм. 4:14)

Как Бог изразил гнева си? Дал на Мойсей това, което поискал. Нека разгледаме някои други библейски пасажии във връзка с Божия гняв:

И разноплеменното множество, което беше между тях, стръвно пожела месо; и израилевите синове също плакаха отново и казаха: Кой ще ни даде месо да ядем?... И Мойсей чу как народът плачеше в родовете си, всеки при входа на шатрата си, и ГОСПОДНИЯТ гняв пламна силно. И това беше зло в очите на Мойсей... Тогава излезе вятър от ГОСПОДА и докара от морето пълпъдъци, и ги хвърли върху стана, до един ден път от едната страна и до един ден път от другата страна около стана, и до два лакътя от повърхността на земята. Тогава народът стана и целия онзи ден и цялата нощ, и целия следващ ден събираше пълпъдъците. Който събра най-малко, събра десет кора. И си ги овесиха да се сушат около стана. (Числа 11:4, 10, 31–32)

В този инцидент отново се споменава Божият гняв; и какво направил Бог? Дал на хората това, което искали [Сравнете това с Пс. 78:26-29].

*А когато Самуил остаря, той постави синовете си за съдии над Израил. Името на първородния му беше Йоил, а името на втория му син — Авия. Те съдеха във Вирсаеве. Но синовете му не ходеха в неговите пътища, а се отклониха след печалбата и вземаха подкупи, и изкривяваха правосъдието. Тогава всичките старейшини на Израил се събраха и дойдоха при Самуил в Рама. И му казаха: Ето, ти остаря, а синовете ти не ходят в твоите пътища. И сега, постави над нас цар, за да ни съди като всичките народи! Но това нещо се видя лошо на Самуил, че казаха: Дай ни цар, за да ни съди. И Самуил се помоли на ГОСПОДА. А ГОСПОД каза на Самуил: **Послушай гласа на народа за всичко, което ти казват, защото не теб отхвърлиха, а Мен отхвърлиха, да не царувам над тях. (1 Царе 8:1–7)***

Бог изпратил вест към хората чрез Своя пророк Самуил, показвайки им много причини, поради които не би било в техен най-добър интерес да изпълни молбата им за цар. Послушали ли те Самуил?

Но народът отказа да послуша гласа на Самуил и каза: Не, нека има цар над нас, за да бъдем и ние като всичките народи и за да ни съди нашият цар и да излиза пред нас, и да води битките ни! (1 Царе 8:19–20)

Как Бог отговорил на настояването на хората?

„И рече Господ на Самуил: Послушай гласа им и постави им цар” (ст. 22). Как можем да знаем, че Бог им е дал цар в гнева Си? Позовавайки се на това историческо събитие, пророк Осия ни дава Божията гледна точка за ролята, която имал гневът при удовлетворяване молбата на хората:

*Това те погуби, Израилю, че си против Мен, против своята помощ. И къде е сега царят ти, да те избави във всичките ти градове? И къде са съдиите ти, за които каза: Дай ми цар и князе? **Дадох ти цар в гнева Си** и го магнах в яростта Си (Осия 13:9–11).*

Тези три описания в Библията ясно показват, че Божият гняв е синоним на Божието позволение израилтяните да имат това, което искат, когато то не е в техен най-добър интерес. Това трябва да е достатъчно, за да се покаже, че в Библията Божият гняв може да бъде дефиниран като нещо, което се различава значително от намиращото се в речника определение. Но има и повече от това. Какво се случило, когато Исус се ядосал?

И пак влезе в синагогата; и там имаше човек с изсъхнала ръка. И те Го наблюдаваха дали ще го изцели в съботен ден, за да Го

*обвинят. И Той каза на човека с изсъхналата ръка: Стани и ела по средата. А на тях каза: Позволено ли е да се прави добро в съботен ден, или да се прави зло? Да се спаси ли живот, или да се погуби? А те мълчаха. **И като ги изгледа с гняв, наскърбен поради закоравяването на сърцата им,** каза на човека: Протегни си ръката. Той я протегна и ръката му оздравя. И фарисеите, като излязоха, веднага се наговориха с иродианите против Него как да Го убият. (Марко 3:1–6)*

Това е една среща на Исус с фарисеите. Правните им ограничения забранявали изцелението в съботен ден. Прочитайки сърцата им, Исус „ги погледна с гняв.” Какъв гняв имал Исус? Такъв, който е описан с думите „наскърбен поради закоравяването на сърцата им”. Исус изпитвал скръб и дълбока тъга заради липсата на любов и съчувствие, демонстрирани от тези безмилостни религиозни водачи към човека с изсъхналата ръка. Какво повече можем да открием в Библията за Божия гняв и Неговата ярост?

*Защото **Божият гняв се открива от небето срещу всяко безбожие и неправда на хората, които потискат истината чрез неправда; (Римл. 1:18)***

Как се разкрива Божият гняв?

*Затова според страстите на сърцата им **Бог ги предаде** на нечистота, за да се опозоряват телата им между самите тях. (Римл. 1:24)*

*Затова **Бог ги предаде** на срамни страсти — защото и жените им замениха естественото сношение с противоестественно. (Римл. 1:26)*

*И понеже те отказаха да познават Бога, **Бог ги предаде** на развратен ум – да вършат това, което не е прилично, (Римл. 1:28)*

Божият гняв тук е определен като Божие даване или предаване. С други думи Бог дава на хората свободата да се отделят от Него. Това съвсем не е онова отмъстително унищожение, което често се приписва на Бога. Нека разгледаме още някои откъси от Стария завет.

... Мен ли оскърбяват? — заявява ГОСПОД. — Не ли себе си, за посрамване на лицата си? Затова, така казва Господ БОГ: Ето, гневът Ми и яростта Ми ще се излеят на това място, върху човек и върху животно, и върху полските дървета, и върху плода на земята; и ще гори и няма да угасне. (Ер. 7:15, 19– 20)

Бог пита: „Мен ли оскърбяват?... Не (оскърбяват) ли себе си, за посрамване на лицата си?“ **Неприятностите на хората били предизвикани от тяхното идолопоклонство, а не, като наказание от Бога.**

И гневът на ГОСПОДА отново пламна против Израил и Той подбуди Давид против тях да каже: Иди, преброй Израил и Юда... (2 Царе 24:1)

Когато Давид преброил Израил, той демонстрирал гордост и недоверие към Бога за защитата на Израил, надявайки се на броя на народа и неговата военна мощ. Това означавало изключване защитата на Бога, оставяйки ги уязвими пред техните врагове и пред други заплахи. Дори закоравелият от битки Йоав видял опасност в желанието на царя да преброи Израил и поставил под съмнение това решение. Бог „подбуди Давид срещу тях“. Възможно ли е да има проблем в разбирането на това твърдение в неговия директен прочит? Дали Бог е прошепнал в ухото на Давид да преброи Израил, така че Той да има добро извинение да се обърне срещу тях?

Бог не поема активна роля в унищожението и не предизвиква зло, но има някой, който го прави. Възможно ли е в този инцидент Бог да „подбуди“ Давид да преброи Израил, като не му е попречил да го направи? И бихме ли отишли твърде далече, ако предположим, че не Бог, а Сатана е шепнел в ухото на Давид? Как можем да узнаем това? Можем да прочетем за същия този инцидент в книгата 1 Летописи: „И **Сатана** се повдигна против Израил и **провокира** Давид да преброи Израил“ (1 Летописи 21:1).

Учудващо е защо Библията не казва направо какво точно се е случило при всеки контакт с нейните страници. Това не би ли направило изучаването на Библията много по-просто? Да, вероятно би било така. Проблемът с общуването между Бога и човечеството обаче никога не е бил липсата на разбиране от страна на Бога, а липсата на разбиране от наша страна. Бог, в Своята мъдрост, ни дава възможност да приемем или да отхвърлим истината за Него. Библията е написана според този важен принцип. Когато имаме възможност да разберем спасителната истина за Бога, но я отхвърляме, повечето светлина ще ни отведе още по-далече от Него. По тази причина повърхностната неяснота на Библията позволява противоложни тълкувания. **Не е според характера на Бог да ни убеждава, против волята ни, да повярваме в Него и в Неговата безкомпромисна любов.** В същото време, Библията дава изобилие от доказателства за тези, които търсят нашия нежен Бог, за да Го намерят наистина.

Учудвали ли сте се някога?

Бедствие, което се дължи изцяло на силите на природата и не би могло разумно да бъде предотвратено, в юридическия език, се нарича Божие действие. Тази фраза често е включвана в застрахователните полици. Откъде стигнахме до идеята, че Бог е отговорен за лошите неща, които се случват в нашия свят? Дали Той произволно решава кога и къде се случват събития като торнадо, земетресение, ураган, наводнение и други природни бедствия? Дали Бог прави нещо, за да се случат тези неща? Дали манипулира естествения свят, за да постигне желанния резултат? И защо не прави повече, за да предотврати страданието в нашия свят? И накрая, Бог ли е отговорен за насилието, за което четем в Библията? Той самият прибягнал ли е до насилие?

Вие прочетохте извадка от книгата:

Действията на нашия нежен Бог

*Славната зора на един нов ден
за Божия характер*

Свалете цялата книга БЕЗПЛАТНО от:

Това Божият гнев ли е?

*“Защото Моите помисли не са като
вашиите помисли и вашите пътища не
са като Моите пътища, заявява
ГОСПОД. Защото, както небесата са
по-високи от земята, така Моите
пътища са по-високи от вашите
пътища и Моите помисли —
от вашите помисли.”*

~ Исая 55:8-9 ~